

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

21. Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum, sed qui facit voluntatem Patris mei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

Prophetis suis verbique ministris iniungat : quia inde fidelitas facile dignosci poterit. Sed hoc totum & quid sit Pastoris officium, non oves ipsæ & vulgus fidelium, sed alij Pastores & tota Pastorum communitas, vel maximè Princeps ipse Pastorum, Christi in terris Vicarius, iudicare & cognoscere debet. Alioqui nulla esset in Christi Ecclesia sacra Hierarchia, sed planè prophana & ethnica anarchia. Sed exemplo rem illustrare Calvinus vult. *Quemadmodum, exempli gratia, si nobis proponimus quæ Paulus in Episcopis requirit, sola illa descriptio ad damnandam totam Papatus colluviem sufficit, quia videtur data opera Papales sacrifici contrariam ideam velle exprimere.* Dixit, & abiit. Nam post tam atrocem calumniam in vniuersam Catholicæ Ecclesiæ Hierarchiam, ne vno quidem verbo in particulari docet, quomodo descriptio Episcopi Paulina violata sit. Caussator impotens calumniæ suæ simpliciter assertæ credi vult. Descriptio Apostolica Episcopi in eo fortasse à Catholicis Episcopis negligitur, quia non est nunc ampliùs Episcopus *vnius uxoris vir*, sed cælibem vitam agit. Sic opinor. Nam & sic ad illum Apostoli locum garrit Calvinus: cui ad eundem locum respondimus.

Calvinus
criminator
generalis.

In Antidoto
Apostolico.

21. *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum calorum, sed qui facit voluntatem Patris mei.*

Quum hæc Christi verba pro bonorum operum ad salutem necessitate euidenti sime faciant, nec Calvinus vllò honesto furo ea eludere se posse cerneret, veritatem tamen ipsam agnoscere noluit, sed totis ingenij viribus reluctans ita demum scribit. *Facere voluntatem Patris, nõ tantum significat Philosophicè vitam & mores suos ad virtutum regulam formare, sed etiam credere in Christum, sicut habetur Ioan. 6. 40. Nõ ergo his verbis excluditur fides, sed quasi principium statuitur unde reliqua fluant.* Hæc ille, callidè & astutè multa venena non tam apertè fundens quàm clanculum instillans. Primum enim *Philosophicè ad virtutum regulam mores formare*, nihil potius ad hunc locum pertinet, neque hoc est *facere voluntatem Dei Patris*. Sed *facere voluntatem Dei Patris*, est facere ea quæ præcepit nobis Deus Pater in diuinis Scripturis suis, & propter Deum illa facere; non ea facere quæ Philosophi in suis ethicis d'sputarunt solo virtutis amore. Sed voluit impius Calvinus omne bonorum operum studiũ, quod Christus

Impostura
Caluiniana.

1.

hic impiis commendat, quasi humanam tantum & Philosophicam iustitiam traducere. Deinde quod addit, *facere voluntatē Patris*. hoc loco significare, vt credamus in Christū, quia 6. Ioan. dicit Christus, *Hæc est voluntas Patris mei qui misit me, vt omnis qui videt Filium, & credit in eum, habeat vitam æternam*, dupliciter falsum, & pariter fallaciter dictū est.

Voluntatem Dei facere, quid. Christus enim hoc loco, facere voluntatem Patris ab ipso credere manifestè distinguit, & de iam credentibus loquitur. *Rom. 10.* (Quomodo enim inuocabūt dicentes, Domine, Domine, in quem non crediderunt?) vt non solum credant, non solum per fidem suam Dei nomen profiteantur dicētes, Domine Domine, in nomine tuo prophetauimus, sed etiam præterea faciant voluntatem Patris, id est, bonis operibus operā dent. Nā idcirco eos qui voluntatem Patris non fecerunt, manifestè statim vocat, *operarios iniquitatis*. Deinde Christus Ioan. 6. ver. 40. nō dicit nos facere voluntatem Patris credendo (tamen si hoc verum sit) nec de faciendā voluntate Patris omnino loquitur, sed ait, voluntatē Patris in hoc esse, Deūque in hoc suam facere voluntatē, vt omnis qui credit, habeat vitam æternam, vbi vnā causam salutis æternæ posuit, sicuti hoc loco aliā ponit. Totum autem hoc à Caluino fallaciter & per insignē imposturā ita dicitur, vt simplici lectori insinuet, fidei necessitatem, non autem bonorum operum, à Christo inculcari. Quod adhuc eius conclusio magis manifestum facit, quia dicit *fide his verbis non excludi*: quod sanè de toto Christi sermone verū est, quia præsupponitur à Christo, & iam credentibus loquitur

3. Christus. In illis tamen verbis, *facere voluntatem Dei Patris*, de quibus nunc disputat Caluinus, fides non intelligitur nec includitur, quod insinuare voluit Caluinus, quum addit, *fidem hic quasi principium statui vnde reliqua fluunt*. Verum sanè hoc est de toto Christi sermone: Nō omnis qui dicit mihi Domine Domine: hoc ipsum enim est credere in Christum & fidem habere: & hæc omnium bonorum operum radix ac fundamentum est. Sed non est hoc verum de illis verbis, *Qui facit voluntatem Patris mei*, quæ nunc tractat Caluinus. In his enim verbis non statuitur fides, sed statuitur mandatorum Dei obseruatio ad salutem necessaria. *Facere enim voluntatem Dei Patris*, est facere & obseruare ea quæ Deus iubet, vt suprā ostensum est. Ita Caluinus quia aperto Marte tam illustrem doctrinam, quam nullo modo humiliter amplecti & credere voluit, impugnare non potuit, cuniculos egit, vt veritatem subuerteret.

24. Omnis.